

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. D.
bytem T. 214, S.

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č. j. JMK 105113/2018,
sp.zn. S-JMK 165293/2017/OD/Bo

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č. j. JMK 105113/2018, sp. zn. S-JMK 165293/2017/OD/Bo (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Boskovice ze dne 22. 8. 2017, č. j. DOP/DP-306/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že dne 18. 4. 2017 v obci Skalice nad Svitavou jako řidič osobního motorového vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a dále nejel s vozidlem vpravo při pravém okraji pozemní komunikace. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Žalovaný v první řadě vyhodnotil prvostupňové rozhodnutí jako přezkoumatelné a souladné s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
4. Ve vztahu k odvolacím námitkám žalovaný uvedl následující argumentaci. Aby bylo možno uznat obviněného vinným z předmětných přestupků, muselo být prvostupňovým orgánem bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce řídil motorové vozidlo a při řízení nebyl připoután na sedadle bezpečnostním pásem a nejel při pravém okraji vozovky. Žalovaný má za prokázané, že k přestupkovému jednání žalobce došlo tak, jak bylo popsáno prvostupňovým orgánem.
5. Pokud žalobce namítl v odvolání, že jel v protisměrném jízdním pruhu z důvodu objíždění mrtvého zvířete a navíc v daném místě chybělo dopravní značení, které by oddělovalo jízdní pruhy, a že byl připoután dvoubodovým pásem, neboť byl po zranění žeber a umožňovalo mu to lékařské potvrzení, které předložil policistovi, pak žalovaný usoudil, že tato argumentace se objevila až v odvolacím řízení a jedná se o procesní taktiku. Tato tvrzení nejsou nijak podpořena.
6. Ohledně tvrzeného objíždění mrtvého zvířete měl žalovaný za to, že je podivné, aby takové skutečnosti žalobce neuvedl policistům již na místě přestupku, kteří by v případě pravdivého tvrzení situaci v místě prozkoumali a nekladli tuto skutečnost obviněnému k tíži. Stejně tak se obviněný na místě kontroly neprokázal lékařským potvrzením umožňujícím užívání dvoubodového pásu. Naopak je v oznámení přestupku výslovně uvedeno, že žalobce byl policisty na tuto možnost dotázán.
7. Odvolací námitky žalobce nevyvrátily tvrzení policistů zachycená v podkladech pro zahájení řízení, která byla potvrzena jejich konzistentní svědeckou výpovědí. Stran důkazního návrhu na ohledání vozidla žalovaný uvedl, že to považuje za nadbytečné a nic nevypovídající o stavu v době přestupku. Tuto možnost však mohl žalobce navrhnout jak přímo na místě přestupku, tak i v rámci ústního projednání přestupku či v rámci výslechu svědků. Přicházet s takovými novými skutečnostmi v odvolacím

řízení považuje odvolací orgán za snahu žalobce vyhnout se postihu za své protiprávní jednání.

8. K námitkám, že policisté nemohli vidět žalobce, jak jede v protisměru, neboť na vozovce chybí vodorovné dopravní značení, žalovaný uvedl, že vizuálně je možno bez ohledu na přítomnost vodorovného značení oddělujícího jízdní pruhy jasně rozeznat, zda se vozidlo pohybuje při pravém či levém okraji vozovky již pouhým zrakem. Žalobce navíc podle výpovědí policistů jel v protisměrném pruhu celou šíří svého vozidla, což jistě bylo možno na vzdálenost zhruba 20m zcela bezpečně zaznamenat.
9. Ke svědectví policistů žalovaný uvedl, že je zcela logické jim přiznat vysokou míru věrohodnosti s tím, že nebylo zjištěno, že by žalobce namítal podjatost zasahujících příslušníků nebo podal stížnost proti jejich postupu. Žalovaný se tedy stejně jako prvostupňový orgán přiklonil k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, a to, že obviněný za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a jel při levém okraji vozovky. K prokázání tohoto přestupkového jednání pak nebylo zapotřebí provádět další důkazy kromě věrohodných tvrzení policistů.
10. Žalovaný neshledal jako důvodné ani námitky proti posouzení formy zavinění, výše uložené pokuty a uložení povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Proto odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

11. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uplatnil několik žalobních bodů, které míří jak k hodnocení otázky viny, tak i uložení správního trestu a náhrady nákladů řízení. V první řadě namítal nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v **prvním žalobním bodě** namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelný, neboť z něj není jasné, kterým skutkem se měl žalobce dopustit porušení které povinnosti, a tedy co přesně je žalobci kladeno za vinu.
12. Žalobce k podpoře svého tvrzení odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014–31. Dle výroku napadeného rozhodnutí se měl žalobce dopustit dvou skutků, kterými porušil dvě zákonné povinnosti a spáchal jeden přestupek. Z výroku rozhodnutí prvního stupně však nelze seznat, které porušení zákonné povinnosti se váže ke kterému skutku, a proto považuje žalobce výrok za nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost.
13. Žalobce dále namítá, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný z toho důvodu, že ačkoliv se měl žalobce dle správního orgánu prvního stupně dopustit porušení dvou rozdílných povinností, tak se dle výroku rozhodnutí prvního stupně měl dopustit jen jednoho přestupku, který zahrnoval určení zavinění pro obě tato porušení. Dle správního orgánu prvního stupně tak šlo o tzv. jednočinný souběh stejnorodý.
14. Žalobce však namítá, že vzhledem k tomu, že mělo jít o porušení dvou rozdílných povinností, tak šlo o tzv. jednočinný souběh nestejnorodý, a tedy ve výroku rozhodnutí prvního stupně mělo být rozhodnuto o dvou přestupcích, a ke každému

- z těchto přestupků měla být ve výroku uvedena subjektivní stránka přestupku, která je však ve výroku rozhodnutí uvedena pouze souhrnně pro obě porušení povinnosti.
15. Z výše uvedeného lze také dovodit, že správní orgán prvního stupně o jednom přestupku, ze kterého byl obviněný viněn, zřejmě vůbec nerozhodl, neboť výrok rozhodnutí prvního stupně se týká pouze jednoho přestupku. Žalobce k tomu podpůrně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2018, č. j. 73 A 21/2017 – 43.
 16. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce zpochybnil správnost hodnocení formy zavinění. Žalobce v první řadě namítá, že správní orgány nikterak neprokázaly vědomou nedbalost žalobce.
 17. Zavinění je vždy nutno prokazovat, přičemž tuto povinnost nese správní orgán. Správní orgán však toto důkazní břemeno neunesl. Nadto je argumentace orgánu prvního stupně rozporná, neboť jako argument pro to, že šlo o nedbalost vědomou, použil věk a životní zkušenosti obviněného. Prvostupňový správní orgán neměl, jak posoudit životní zkušenosti obviněného a jeho rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné. Navíc právě věk obviněného v okamžiku údajného přestupkového jednání byl 24 let, tedy věk blízký věku mladistvých a měl by být posuzován naopak jako polehčující okolnost.
 18. Správní orgány posuzovaly zavinění obviněného pro oba skutky (a přestupky) souborně, a nikoliv nezávisle pro každý zvlášť, čímž se dopustily vady nepřezkoumatelnosti svých rozhodnutí, neboť zavinění musí být posuzováno zvlášť.
 19. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce zpochybnil zjišťování skutkového stavu věci správními orgány. Žalobce v odvolání namítal, že se přestupku nedopustil, neboť u pravé strany vozovky nejel, protože se vyhýbal překážce a trojbodovým bezpečnostním pásem připoután nebyl, neboť měl zhmožděná žebra (o čemž policistovi předložil potvrzení) a byl připoután alespoň „nouzovým“ dvoubodovým bezpečnostním pásem. K prokázání výše zmíněných skutečností navrhl žalobce provedení vhodných důkazních prostředků.
 20. Žalovaný tyto námitky a navrhované důkazy zavrhl s tím, že jde ze strany žalobce o tvrzení účelová, neboť je uplatnil až v odvolacím řízení a mohl tedy tyto návrhy učinit již dříve. Žalobce namítl, že řízení o přestupku není ovládáno zásadou koncentrace, a že je obviněný v takovémto řízení oprávněn uvádět nová tvrzení a důkazy po celou dobu řízení. Žalobce je přesvědčen, že právě jeho námitky vnesly do věci důvodné pochybnosti. Neprovedením těchto důkazů tak správní orgán rezignoval na svou povinnost zjistit skutkový stav a vyšel pouze z důkazů do té doby provedených, které se mu „hodily“.
 21. Žalobce dále namítl, že svědci potvrdili, že žalobce s přestupky nesouhlasil. Nelze žalobci přičítat k tíži, že konkrétní skutečnosti policistům nesdělil, neboť není právník a po zastavení a sdělení obvinění ze strany policistů se jako naprostý laik dostal do stresu, kdy nevěděl, co si má počít. Dále ze svědeckých výpovědí policistů neplyne žádné tvrzení, které by bylo v rozporu s tvrzeními žalobce. Svědci pouze vypověděli, že žalobce nejel při pravé straně vozovky a nebyl připoután klasickým bezpečnostním pásem. Žalovanému nic nebránilo svědky předvolat opětovně, aby

- byly jejich následnou výpovědí námitky žalobce potvrzeny, či vyvráceny a též provést obviněným navrhané důkazy.
22. Žalobce je tak přesvědčen, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, čímž zatížil své rozhodnutí zásadní vadou, která ovlivňuje správnost výroku ve věci samé.
23. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítl nepřezkoumatelnost postupu žalovaného, neboť žalobce v doplnění odvolání navrhoval provedení důkazu ohledáním místa spáchání přestupku. Žalovaný se však k tomuto důkaznímu návrhu nijak nevyjádřil a zcela jej opomněl, v čemž žalobce spatřuje tzv. opomenutý důkaz, a tedy i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a zásah do jeho práva na spravedlivý proces.
24. V **pátém žalobním bodě** žalobce zpochybnil rozhodnutí prvostupňového orgánu, jímž byla uložena náhrada nákladů řízení. Jde o procesní otázku, na kterou musí být užita vždy aktuální právní úprava, v tomto případě tedy podzákonný předpis, avšak podle již zaniklého právního předpisu (vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb.), povinnost hradit náklady řízení být uložena nemůže, a žalobce dále nemůže seznat, dle jakého předpisu byla povinnost uložena
25. V **šestém žalobním bodě** žalobce namítl, že prvostupňový orgán překročil svou pravomoc, když mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bezhotovostním převodem, byť taková pravomoc mu nebyla svěřena, a žalobce tak byl naopak zkrácen na právu zvolit si libovolný způsob úhrady v souladu s daňovým řádem.
26. V závěru žaloby je uplatněn nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

27. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 1. 2019 uvedl následující argumentaci. K námitce tvrdící nejasnost a nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že výrok je jasný a je z něho seznatelný popis obou skutků, jaká zákonná ustanovení byla porušena a také forma zavinění.
28. Stran námitky týkající se aplikace vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., která již nebyla k datu vydání prvostupňového rozhodnutí platná, žalovaný uvedl, že touto chybou nebyl žalobce nijak poškozen, neboť výše nákladů řízení zůstala i po změně právní úpravy ve stejné výši 1000 Kč (§ 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.).
29. Pokud žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, žalovaný k tomu poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že provádění důkazu ohledání místa přestupku či vozidla bylo nadbytečné. Žalobce měl svá tvrzení uplatnit na místě spáchání přestupku. Pokud tak neučinil ani na místě samém, ani při ústním jednání, tak to nesvědčí v jeho prospěch.
30. Důvodem pro odmítnutí navrhaných důkazů byla především skutečnost, že ohledání po určitém čase je nic nevypovídající o stavu v době přestupku. Žalovaný se

přiklonil k verzi zasahujících policistů a je toho názoru, že žalobce jel při levém okraji vozovky a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tyto závěry nebyly důvodně zpochybněny, a proto o zjištění skutkového stavu nejsou důvodné pochyby. Proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že souhlasil s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání.

31. V **replíce** k vyjádření žalovaného ze dne 28. 2. 2019 žalobce uvedl následující reakce k argumentaci žalovaného. Ohledně výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že samotný žalovaný se ve výroku nevyzná, a neví, z kolika přestupků byl žalobce uznán vinným či nikoliv, což jen podporuje žalobcovo tvrzení o nesrozumitelnosti výroku.
32. Též tvrzení žalovaného, že je zřejmá forma zavinění, nemůže obstát, neboť orgán prvního stupně se zabýval zaviněním pouze obecně, nikoliv ve vztahu ke každému z přestupků zvlášť. Není možné dospět k závěru, že ke dvěma přestupkům bude zavinění určeno jedním shodným závěrem správního orgánu, neboť takovýto postup by neměl oporu ve skutkovém ději.
33. Žalovaný dále přiznává, že náklady řízení byly žalobci uloženy podle neplatné právní úpravy, nicméně namítá, že touto chybou nebyl žalobce nijak poškozen, jelikož výše nákladů řízení zůstala ve stejné výši. Tato argumentace se žalobci jeví jako lichá. Vzhledem k tomu, že žalobce nemohl seznat, dle jakého předpisu měly být náklady řízení uloženy, tak se proti tomuto ani nemohl v průběhu správního řízení řádně bránit a rozhodnutí prvního stupně přezkoumat, čímž bylo zasaženo do jeho práv.
34. Stran zjištění skutkového stavu žalobce uvedl, že okolnost, zdali skutkový stav svědčí ve prospěch nebo v neprospěch žalobce, nelze dovodit z procesního postupu žalobce, ale z jím navržených a žalovaným provedených důkazních prostředků. Jelikož žalovaný všechny návrhy žalobce zamítnul pro nadbytečnost, a proto, že žalobce námitky nevznášel dříve, tak nemohl svá tvrzení prokázat jiným způsobem než tím, jaký mu byl žalovaným znemožněn. Skutečnost, že skutkový stav tvrzený žalobcem žalovaný bez vyvrácení jeho tvrzení odmítnul, však nemůže jít k tíži žalobce. Odvolacímu správnímu orgánu nic nebránilo dokazování doplnit, ostatně měl na to 11 měsíců, po které běželo odvolací řízení.
35. Je zcela předvídatelné, že se výpovědi svědků v podstatných věcech nerozcházejí, když tito mají přístup k úřednímu záznamu, který sami sepsali, a který měli před podáním svědeckých výpovědí u sebe, aby si tzv. „osvěžili paměť“, jak žalobci sdělila paní Š., která byla přítomná ústnímu jednání. Z tohoto důvodu je zcela jasné, že jak úřední záznam, tak výpovědi obou svědků jsou ve shodě. Stejně tak žalobce uvádí, že ke svědeckým výpovědím policistů je třeba přistupovat jako ke svědecké výpovědi kohokoli jiného. Z důvodu, že se jedná o úřední osoby, nelze jejich výpovědi přičítat větší váhu a důvěryhodnost. Právě naopak, jelikož do všeobecného povědomí vešel tzv. čárkový systém, je třeba k těmto výpovědím přistupovat obezřetně a tyto doplnit o další důkazní prostředky, které žalobce navrhoval, ovšem žalovaným nebyly provedeny, aniž by k tomu byl dán nějaký zcela relevantní důvod. Žalobce je tak přesvědčen, že žalovaný nedostal povinnost stanovené v ust. § 3 správního řádu, a tedy že nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

36. Ve správním spisu prvostupňového orgánu se nachází policejní dokumentace, jejíž součástí je rovněž úřední záznam ze dne 25. 4. 2017, rukou vyplněné oznámení přestupku ze dne 18. 4. 2017 a výpis z evidenční karty řidiče.
37. Po zahájení správního řízení prvostupňový orgán předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 14. 6. 2017, k němuž se žalobce nedostavil. Do spisu bylo doručeno vyjádření, v němž popřel, že by se dopustil jakéhokoli přestupku, a navrhl zastavení řízení. Prvostupňový orgán dále předvolal jako svědky zasahující policisty pprap. J. Š. a pprap. M. M. Svědecká výpověď obou policistů byla podána za přítomnosti zástupkyně žalobce dne 1. 8. 2017, přičemž jim byly kladeny ze strany zástupkyně žalobce otázky. Téhož dne bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, přičemž zástupkyně žalobce požádala o desetidenní lhůtu k vyjádření. V této lhůtě ani později již žádné vyjádření žalobce nebylo podáno, a proto bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
38. V prvostupňovém rozhodnutí byl výrok o vině formulován tak, že žalobce je vinen, že dne 18. 4. 2017 v 5:50 hod. na silnici č. 37428 u domu č. 57 v obci Skalice nad Svitavou, okr. Blansko, jako řidič osobního vozidla tovární značky Škoda Felicia, SZ x (CZ), nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a dále nejel s vozidlem vpravo při pravém okraji pozemní komunikace, čímž z nedbalosti spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu.
39. K formě zavinění je v odůvodnění dále podrobněji uvedeno, že na základě provedeného dokazování ve věci má prvostupňový orgán za prokázané, že se obviněný dopustil jednání ve formě vědomé nedbalosti, neboť vzhledem ke svému věku a životním zkušenostem věděl, že když nebude připoután bezpečnostním pásem a nepojede při pravém okraji pozemní komunikace, může tím porušit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Náhrada nákladů řízení byla prvostupňovým rozhodnutím výslovně zdůvodněna s odkazem na vyhlášku č. 231/1996 Sb. ve výši 1000 Kč.
40. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, které bylo doplněno prostřednictvím jeho zmocněnce. V odvolání navrhl žalobce, aby žalovaný provedl důkaz ohledáním místa spáchání přestupku za účelem prokázání skutečnosti, že se v daném místě nenachází vodorovné dopravní značení a že výpovědi policistů nejsou v souladu se skutkovým stavem. Dále též navrhl provést důkaz ohledáním vozidla (tzn. důkaz ohledáním věci) za účelem prokázání skutečnosti, že ve vozidle je dvoubodový bezpečnostní pás.

VI. Posouzení věci krajským soudem

41. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

42. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
43. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
44. Žaloba **není důvodná**.
45. K prvnímu žalobnímu bodu, jímž žalobce zpochybnil srozumitelnost a přezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud uvádí následující. V první řadě krajský soud poukazuje na znění ustanovení § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného ode dne 1. 7. 2017 (dále jen „PřZ“), upravující náležitosti výrokové části rozhodnutí o přestupku. Nezbytnými náležitostmi jsou nejen popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace skutku, vyslovení viny, ale i forma zavinění, je-li obviněný fyzickou osobou. Obdobné ustanovení obsahoval i zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinný do 30. 6. 2017, který byl na základě přechodného ustanovení § 112 odst. 4 PřZ aplikován i pro vydání prvostupňového rozhodnutí v předmětné věci (srov. § 77 zákona o přestupcích).
46. Je třeba dát za pravdu žalobci v tom směru, že popis skutku i právní kvalifikace měla být přehledněji oddělena. Prostý kumulativní výčet zahrnující popis skutku spočívajícího v jízdě v levém jízdním pruhu a skutku spočívajícího v nepřipoutání bezpečnostním pásem je poměrně zjednodušujícím vyjádřením přestupkového jednání žalobce. Zároveň krajský soud také souhlasí s tím, že termín „přestupek“ v jednotném čísle, který prvostupňový orgán užil, neodpovídá skutečné právní kvalifikaci, která zahrnuje dvě samostatná přestupková jednání sbíhající se časem, místem a do značné míry i způsobem spáchání (jízda téhož motorového vozidla). Výrok prvostupňového rozhodnutí tedy v rozčlenění otázky viny ze spáchání přestupků a v otázce jejich kvalifikace není zcela přehledný.
47. Na druhé straně ale nelze dovodit, že by výrok rozhodnutí neobsahoval nezbytné náležitosti. Popis skutku zahrnuje obě přestupková jednání dikcí „*nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem*“ a dále „*nejel s vozidlem vpravo při pravém okraji pozemní komunikace*“. Explicitně se uvádí obě porušené právní povinnosti [§6 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu]. Porušením těchto dvou právních povinností pak došlo k naplnění téže skutkové podstaty přestupku (tzv. sběrné skutkové podstaty) upravené v ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (tzn. přestupek spáchaný „*jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*“). Pohled skrze sankční část skutkové podstaty svým způsobem vysvětluje užití jednotného čísla termínu „přestupek“, jakkoliv není jazykově ani právně korektní, neboť se jednalo o přestupky dva, spáchané v souběhu. Krajský soud však hodnotí tento nedostatek výroku prvostupňového rozhodnutí jako ještě únosnou formální vadu, která je odstranitelná logickým a systematickým výkladem textu výroku v porovnání s jeho odůvodněním.

48. V žádném případě se však nelze ztotožnit se závěrem žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný či nesrozumitelný, či že snad není patrné, kterým skutkem se měl žalobce dopustit porušení které povinnosti, a tedy co přesně je žalobci kladeno za vinu, anebo že by o některém z předmětných přestupků prvostupňový orgán vůbec nerozhodl. Argumentace žalobce je v tomto ohledu vpravdě sofistická a těžší z neobratné formulace výrokové věty prvostupňovým správním orgánem. Krajský soud však v tom nespatřuje žádný zásah do práv žalobce, který celé správní řízení jednoznačně věděl, z čeho je obviněn a ze spáchání kterých přestupků byl shledán prvostupňovým rozhodnutím vinným a za co mu byla uložena sankce (správní trest pokuty). O tom svědčí rovněž námitky a návrhy důkazů, které prostřednictvím své zmocněnkyně v průběhu celého správního řízení uplatňoval.
49. Pokud se týká nedostatečného odlišení typu souběhu obou přestupkových jednání (souběh stejnorodý či nestejnorodý), krajský soud uvádí, že toto rozlišování má doktrinální povahu a není de dicto reflektováno ani zákonem o přestupcích, ani od 1. 7. 2017 novým PŘZ (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 8 As 5/2009-80). Stěží může být takový nedostatek vnímán v rovině zákonnosti jako zásah do práv jednotlivce. Každopádně byla obě přestupková jednání žalobce spáchána v jednočinném souběhu, což vzaly za své i správní orgány v předmětné věci, když řešily přestupky žalobce v jednom společném řízení a v rámci vydání jednoho rozhodnutí o přestupku. Pokud posouzení formy zavinění vyhovuje shodně oběma spáchaným přestupkům, pak není důvodu, proč by nezbytně muselo být výrokově zvlášť uvedeno u obou kvalifikovaných přestupků. Odkazy žalobce na rozsudky zdejšího soudu označené v žalobě navíc nejsou přílehlavé, neboť se týkaly poněkud odlišných situací a ani právní názor žalobce v nich není reflektován tak, jak to podává žaloba.
50. Ke **druhému žalobnímu bodu** týkajícímu se posouzení otázky zavinění ze spáchání přestupků krajský soud uvádí následující. Právní úprava v přestupkovém zákoně účinném do 30. 6. 2017 požadovala, aby forma zavinění (úmysl či nedbalost) byla výslovně uvedena ve výroku rozhodnutí o přestupku. Lze konstatovat, že tento požadavek prvostupňové rozhodnutí naplňuje, neboť se ve výroku uvádí, že „přestupek“ byl spáchán z nedbalosti. Ke zdůvodnění formy nedbalosti (§ 4 přestupkového zákona) v odůvodnění lze konstatovat, že prvostupňový orgán neodůvodnil zavinění ve formě vědomé nedbalosti pouze věkem žalobce (24 let), nýbrž odkázal zejm. na objektivní stránku přestupkového jednání a upozornil, že pokud žalobce nepochybně vědomě užil levé části vozovky k projetí levotočivé zatáčky a ještě nebyl při jízdě připoután, ohrozil tím vědomě zájmy chráněné zákonem o silničním provozu, resp. bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tyto zájmy neporuší či neohrozí.
51. S tímto úsudkem se lze ztotožnit a podle názoru krajského soudu odpovídá oběma přestupkovým jednáním žalobce. Napadené rozhodnutí sice z hlediska přesvědčivosti ke zdůvodnění formy zavinění ničeho nepřidalo, ale i tak má krajský soud za to, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v dostatečné míře obстоjí. Krajský soud také poukazuje na zcela obdobný případ řešený Nejvyšším správním soudem s tímtéž závěrem o vědomé formě nedbalosti při spáchání přestupku porušení povinnosti

připoutat se bezpečnostním pásem, a to v rozsudku NSS ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, viz bod 30 odůvodnění: „*Stěžovatel nesplňuje již první z vyjmenovaných podmínek nevědomé nedbalosti. Stěžovatel totiž nemohl nevědět, že není za jízdy připoután, pročez porušuje § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.*“

52. Ani z hlediska uložené sankce (trestu pokuty ve výši 1 700 Kč) nelze mít za to, že by úsudek o zavinění z vědomé nedbalosti jakkoliv žalobci přitížil, neboť i přesto, že byl žalobce trestán za spáchání dvou přestupků v jednočinném souběhu, byla pokuta uložena při spodní hranici sazby [§ 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu upravuje postih v rozmezí 1500 – 2500 Kč]. Úvaha žalobce o tom, že věk žalobce měl být hodnocen jako polehčující okolnost, neboť se blíží věku mladistvých, je pak zcela neadekvátní okolností případu.
53. Ke **třetímu a čtvrtému žalobnímu bodu**, v němž žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, krajský soud uvádí následující. V první řadě krajský soud zcela sdílí názor žalovaného, že námitky vznesené až v odvolacím řízení, které zásadně zpochybňují poznatky učiněné policisty při silniční kontrole vozidla žalobce, měly místo primárně přímo při vyšetřování přestupkového jednání policisty a následně v prvostupňovém řízení, nejlépe při ústním jednání, kterého se žalobce ani osobně nezúčastnil. Nejde tu o zásadu koncentrace, která se v přestupkovém řízení neuplatní, ale o věrohodnost vznesených tvrzení. Je sice povinností žalovaného uvážit o důkazních návrzích vznesených v odvolání a jeho doplnění, této povinnosti však žalovaný dostal a zdůvodnil zcela přezkoumatelně a přesvědčivě, proč nebylo třeba ke zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provádět další důkazy (ohledání místa přestupku, ohledání vozidla).
54. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje, neboť z hlediska skutku spočívajícího v nepřipoutání bezpečnostním pásem není směrodatné, jaký pás má vozidlo nainstalováno, ale je zásadní, zda byl řidič připoután, anebo zda předložil lékařské potvrzení o výjimce z této povinnosti (§ 6 odst. 6 zákona o silničním provozu). V předmětné věci je zřejmé, že žalobce policistům takové lékařské potvrzení nepředložil (viz úřední záznam ze dne 25. 4. 2017 a shodná výpověď pprap. Š. při ústním jednání). Argumentace žalobce, již tento tvrdí opak, nemá skutečně oporu ve správním spisu a je tak zcela nepodložená, jakož i nevěrohodná. Na okraj lze z pohledu principu plné jurisdikce poznamenat, že žalobce takové potvrzení nepředložil ani v soudním řízení, což by logicky učinil, kdyby takový dokument měl.
55. Ohledně přestupku spočívajícího v jízdě v levém pruhu, resp. nevyužití pravého okraje pozemní komunikace, navrhoval žalobce provedení důkazu výsledkem své osoby (účastnickou výpověď), přičemž v doplnění odvolání připustil, že se nacházel částí vozidla v levé části vozovky, protože mu v jízdě při pravém okraji bránily zvláštní okolnosti (mrtvé zvíře na vozovce). K tomu, že vozidlo nebylo celé v levém pruhu, měl sloužit též důkaz ohledáním místa spáchání přestupku – prokázání nepřítomnosti vodorovného dopravního značení (vymezení jízdních pruhů souvislou či přerušovanou čarou).
56. Krajský soud k tomu uvádí, že skutkovou verzi o vyhýbání se mrtvole zvířete žalobce přinesl až v odvolacím řízení. Nic mu nebránilo, aby tyto skutečnosti

- předestřel zasahujícím policistům, resp. aby se zúčastnil ústního jednání a výslechu svědků, kde mohl konfrontovat svědky s těmito tvrzeními. Pokud až v odvolacím řízení navrhoval, aby ho žalovaný vyslechl jako obviněného (nikoliv jako svědka), zavdává to značné pochybnosti o věrohodnosti jeho tvrzení. Kromě toho ani policisté nevypověděli, že by si mrtvoly zvířete ležící v pravém jízdním pruhu ve směru jízdy vozidla žalobce všimli. Samotná přítomnost či nepřítomnost vodorovného značení jízdních pruhů by měla význam pouze tehdy, pokud by šlo o značení souvislou čarou (V1a) či dvojitou podélnou čarou souvislou, pro které platí speciální zákaz přejíždění. I zde jde o skutkový děj, který lze prokázat při absenci videozáznamu či fotografie pouze svědectvími zasahujících policistů a jiných svědků (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27).
57. Krajský soud tedy nespatřuje ani v neprovedení těchto důkazů vadu řízení či nepřezkoumatelnost, neboť skutečnost, že žalobce (ať již celým vozidlem či jeho větší částí) projel levotočivou zatáčku levým (protisměrným) jízdním pruhem byla svědectvím policistů dostatečně prokázána, přičemž naopak skutková verze žalobce o objíždění či vyhýbání se mrtvému zvířeti na vozovce nemá oporu ve spisu a není věrohodná.
58. Souhrnně ke zjištění skutkového stavu věci krajský soud uzavírá, že výpovědi obou zasahujících policistů jsou v podstatné míře shodné, tudíž správní orgány neměly důvodnou pochybnost o tom, že se skutky staly a že je spáchal obviněný. Nemělo žádný smysl, aby správní orgány dále prováděly navrhované důkazy, které by nemohly přinést do věci více světla. Žalovaný se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí se skutkovou verzí žalobce dostatečně vypořádal.
59. K **pátému žalobnímu bodu** krajský soud uvádí, že oběma správními rozhodnutími byl skutečně citován nesprávný právní předpis upravující paušální částku náhrady nákladů správního řízení. Jedná se nepochybně o vadu, nicméně jde o nedostatek, který materiálně neměl žádný dopad na správnost stanovení částky náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Správně měla být aplikována k datu vydání prvostupňového rozhodnutí platná a účinná vyhláška č. 520/2005 Sb., která provádí § 79 odst. 5 správního řádu a která v ustanovení § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč. Krajský soud tedy nespatřuje v napadeném rozhodnutí nezákonnost, ale spíše pouhé mechanické přehlédnutí změny prováděcího předpisu, a to zřejmě v důsledku užití starých vzorů. Ani v tomto případě na straně žalobce nemohly vzniknout žádné pochybnosti, z jakého právního důvodu a v jaké výši má paušální částku náhrady nákladů řízení uhradit.
60. K argumentaci žalobce o předepsanému způsobu placení uložené pokuty a náhrady nákladů řízení (**šestý žalobní bod**) krajský soud uvádí, že do práv obviněného žalobce nebylo zasaženo ani tím, že mu bylo uloženo uhradit danou částku (včetně pokuty) bezhotovostním převodem, neboť se jedná pouze o běžný způsob úhrady, což žalobci nebránilo, aby platbu provedl jiným způsobem (např. složením hotovosti na pokladně prvostupňového orgánu).

61. V žalobě byl současně vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
62. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VII. Závěr a náklady řízení

63. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
64. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.